

HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA. No. 11.

Joutseneen tarttukaa!

CLOUBERG & K^o. (W. HOVING), WIIPURI.

Joutseneen tarttukaa.

Olipa kerran kolme veljestä. Nuorimman nimi oli Jussi. Toiset aina tekivät hänelle kiusaa, hän kun oli heikompi heitä. Kun hän kerran oli metsässä puita pilkkomassa ja valitteli vaivojansa, tuli siihen vanha akka ja pyysi Jussin hälle huolensa kertomaan.

„Oi sie poikasein“ virkkoi eukko, „onhan maailma avara. Lähde muuanne onneasi koettelemaan.“

Tuota Jussi alkoi ajatella ja eräänä aamuna hän lähti kotoaan ulos maailmaan onneaan etsimään, kuten eukko oli neuvonut.

Kuljettuaan jonkun matkaa hän istahti mättäälle lepäämään. Siinäpä hän näki yhtäkkiä edessään samaisen van-

han muijan. Ämmä virkkoi: „Kas niin poikasein, se oli oikein tehty. Mutta milläs nyt alkaisit?“

Sitäoä Jussi ei vielä ollut ajatellut. Mutta vaimo virkkoi: „Sanonpa sulle, millä voisit alkaa, koskapa miellytät mua, ja toivon, ettet mua unohda, kun onnelliseksi tulet.“

Sen Jussi hälle mielellään lupasi ja vanhus lausui: „Kun illalla saavut tien risteykseen, näet siellä miehen nukkuvan ison päärynäpuun alla. Hänen vieressään on iso, ihmeen ihana joutsen, joka on nauhasta puussa kiinni. Sen sinä päästät irti ja otat mukaasi. Ihmiset tulevat kaikkialla ihailemaan joutsenen kauniita sulkia, ja sinä olet sallivinasi heidän nyhtää jonkun sulan. Mutta kun ken joutsenta koskee, niin se samassa räähäsee ja silloin sinun on sanominen: „Joutseneen tarttukaa!“ Mutta samasapa koskijan käsi tarttuukin joutseen kiinni, eikä lähde siitä irti, ellet

sinä siihen koske tällä sauvalla, jonka sulle lahjoitan. Kun näin olet pyydystänyt koko joukon ihmislintuja, niin kuljeta heitä yhä edelleen perässäsi. Niin olet saapuva suureen kaupunkiin. Siellä asuu kuninkaan tytär, joka ei koskaan ole nauranut. Jos saat hänet nauramaan, niin silloin on onnesi valmis. Mutta, poikasein, älä silloin mua unohda.“

Jussi lupasi vielä kerran muistaa muijaa. Auringon laskiessa hän saapui tien risteykseen ja näki siellä päärynäpuun. Sen alla nukkui mies ja hänen vieressään suuri ihana joutsen, punanauhalla puuhun sidottuna. Jussi irroitti joutsenen, eikä mies herännyt.

Sitten Jussi lähti kulkemaan joutseneen. Tulipa hälle vastaan eräitä miehiä. Muuan heistä tuumi, jotta ol-lakko mulla tuollainen sulka! Jussi virkkoi: „nyhtäse vain, jos haluat!“ Mies yritti ottaa, mutta samalla joutsen räkäsi ja Jussi lausui: „joutseneen tarttu-

kaa!“, eikä mies enään saanut kättään irti joutsenesta, vaikka kuinka koitti.

Toiset nauroivat vain, min kovem nin mies kiskoi. Tulipa siihen tyttönen; hänen kävi miestä sääli ja tahtoi auttaa häntä ojentamalla kätensä.

Mutta samalla kun tyttö kosketti miehen kättä, räähäsi joutsen taas ja Jussi virkkoi: „Joutseneen tarttukaa“, janiinpä oli tyttönenkin kiinni. Niin Jussi vaelsi seurueineen edelleen. Vähän matkan päässä heitä vastaan tuli nokikolari Tämä nauroi moiselle kulkueelle ja kysyi tytöltä mitä hän siinä ajoi?

„Oi nokikolari kulta,“ valitti tyttö, päästä minut irti tuosta mieslurjukselta!“ „Eikö muuta?“ hän virkkoi, ojensi kätensä tytölle ja aikoi vetää hänet irti, mutta samassa joutsen taas räähäsi. Jussi lausui: „Joutseneen tarttukaa!“ ja niin oli nokikolarikin kiinni.

Kulkiessaan he sitten saapuivat eräseen kaupunkiin, jossa parastaikaa oli markkinat. Siellä he kohtasivat sil-

mänkääntäjä-seurueen. Nämäpä alkoivat tehdä pilaa, nähdessään nokikolarin tallustavan moisen seurueen hantänä.

„Eipä tämä ole naurun asia“, hän tuumasi. „Tämä piikanen kättäni niin lujasti pitelee, että en pääse parhaalla tahdollani irtautumaan. Auta mua, silmänkääntäjä kulta, niin toiste hyvän työn palkitsen!“

Silmänkääntäjä ojensi kätensä avuksi, mutta hänelle kävi kuten oli käynyt toisille ennen häntä. Niin tuli seurueeseen neljäs henkilö.

Sattuipa siihen muuan poliisi. Hänestä moinen matkue häiritsi yleistä järjestystä. Hän aikoi sen vuoksi hajottaa joukon, tarttui silmänkääntäjän käteen irroittaaksen hänet, mutta taas joutsen räähäsi ja poliisi tarttui myös joukon jatkoksi.

Nytpä ei kellään enää ollut halua yhtyä kummaan kulkueeseen.

Sitten he lähestyivät kuninkaan linnaa. Heitä vastaan tuli kuninkaan tytär vaunuissa ajaen. Hän oli ihmeen ihana, mutta niin suruinen, että aivan säälitti. Hän ei ollut ikäänään nauranut. Nähdessään tämän kirjavan seurueen, hän päästi raikkaan naurun, johon hovineidot yhtyivät.

Kaikki huusivat iloissaan: „Kuninkaan tytär on nauranut!“

Hän nousi vaunuista lähemmin katsomaan tuota hullunkurista seuruetta ja nauroi yhä uudelleen.

Kuningaskin tuli katsomaan tuota iloa ja lupauksensa mukaan antoi tyttärensä Jussille puolisoiksi ja vielä puolen valtakuntaa myötäjäisiksi.
